

[Indenrigsministeren]

rådet, at man træffer beslutning om, hvorvidt der var tale om en klar ulovlighed, eller hvorvidt de oplysninger, man har fået fra kommunalbestyrelsen, giver baggrund for, at man ikke annullerer beslutningen. Når man suspenderer, vil man umiddelbart anmode kommunalbestyrelsen om en redegørelse. Her er der så selvfølgelig en forudsætning om, at man gør det hurtigst muligt.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Jeg ved ikke, om indenrigsministeren kan oplyse, hvor længe den regel, som ministeren her vil lave om, har været gældende her i landet. Den har vel været gældende i mere end 100 år, og den har mig bekendt aldrig givet anledning til særlige problemer.

Nu kommer ministeren så lige pludselig og skal lave fuldstændig om på et system, som har fungeret aldeles fortræffeligt. Det er vanskeligt at finde anden forklaring på det, end at ministeren nu vil have lovliggjort den ulovlige handling, som ministeren i forbindelse med en konkret sag rent faktisk har begået. Det er svært at finde anden forklaring på det, for der er ikke noget reelt behov for denne lovændring. Den har indtil nu fungeret ganske fortræffeligt, og jeg er personlig ikke i tvivl om, at hvis det lovforslag gennemføres, sådan som det er fremlagt her, vil det ikke løse nogen problemer, men det vil skabe en lang række problemer.

Derfor håber jeg også meget, at det flertal, som her i dag har givet udtryk for en principiel, positiv holdning, vil erkende de faktiske realiteter om dette forslag, således at det aldrig bliver gennemført her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Bjørn Poulsen (SF):

Jeg skal ganske kort sige til ministeren, at når jeg kom med den påstand, var det, fordi jeg syntes, at det var ministerens partipolitiske holdning, der lå til grund for de afgørelser, der skete i HT-konflikten. Om jeg så har ret eller ej, skal vi ikke overlade det til domstolene?

Graversen (S):

Jeg synes, ministeren selv for et øjeblik siden fortalte os, at det fungerede faktisk helt godt. Derfor kan jeg spørge igen: Hvorfor så ændre på det?

Må jeg sige med hensyn til regeringens såkaldte afbureaukratiseringsplan: Der går det igen gang på gang, at det, man vil afskaffe – i hvert fald korte ned og mindske – netop er klageadgangen. På dette område skal enhver person, som føler sig lidt trådt over tæerne eller dårligt behandlet af en kommunalbestyrelse i ansættelsesforhold osv., på baggrund af nogle få eksempler have mulighed for at sætte en flertalsbeslutning ud af kraft. Det er bureaukrati, så det basker. Det er også derfor, jeg mener, at det er ministeren, der rider et rent ideologisk felttog her imod de kommunale organer.

Jeg vil sige til ministeren direkte endnu en gang – for vi har stadig ikke fået besked – at hvis der er grund til at ændre loven, må ministeren her fra talerstolen helt konkret henvide til de eksempler, der danner baggrund for at ændre loven.

Jeg vil også spørge: Er det stiftamtmanden alene, der skal have mulighed for at gribe ind fremover?

Endelig til sidst: Har ministeren virkelig så lidt tillid til de folkevalgte organer, at dette skulle være nødvendigt?

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Hr. Graversen spørger, om jeg har så lidt tillid til de folkevalgte organer, at dette skal være nødvendigt. Nej, jeg har faktisk tillid til, at man træffer lovlige beslutninger – udelukkende lovlige beslutninger. Derfor bør hr. Graversen slet ikke være så ophidset over, at man beskytter tredjemand bedre end i dag, at man vil beskytte den borger, der måtte blive udsat for en ulovlig beslutning, bedre end i dag, for forhåbentlig bliver det aldrig nødvendigt at gribe ind. Det er nu engang ikke en skamlet i en lovgivning, at man beskytter tredjemand ud fra teoretiske muligheder. Det er præcis det, man gør i lovgivningen. Man beskytter tredjemand mod byrder, der kunne være følger af ulovligheder.

Der bliver spurgt til konkrete eksempler. Vi har konkrete eksempler, hvor tilsynsmyndigheder har måttet afstå fra at gribe ind, hvor tilsynsrådet har måttet konstatere en ulovlig beslutning uden at kunne gribe ind. Det kan ikke have noget at gøre med bureaukrati, at man giver en tilsynsmyndighed en mulighed for at undersøge sagen konkret, at man giver tilsynsmyndigheden mulighed for at spørge kommunalbestyrelsen, før man eventuelt går til annullering.